

Когато се обърна назад

Настаниха се до сутрешното кафе,
между няколко недописани страници
и едно небе,
което все не можеше да реши
дали да вали.

След тях пристигнаха пътуванията.
Носеха мирис на чужди улици,
на малки кафенета,
на чанти, купени случайно,
но останали завинаги.

Миа разпиля деня ми
като шепи цветни моливи.
Остави по пода смях,
по дивана приказки,
а в сърцето —
една светлина,
която не угасва,
дори когато си тръгне.

Дъждовете измиха
няколко ненужни тревоги.

Канка по канка
отнесоха думи,
които вече не ми бяха нужни.
Колажите събираха останалото.
Розова коса.
Лястовици.
Облаци.
Пътища.
Прозорци с дъжд.

Малки парченца живот,
залепени едно до друго,
за да не забравя
колко красиво е било.

А поетичните фрагменти...
Те просто се изливаха.
По салфетки.
По тетрадки.
По ръбовете на дните.

Като че ли някой ми ги прошепваше,
докато вървях,
докато чаках,
докато живеях.

И когато се обърна назад,
не виждам година.

Виждам:
размислите,

пътуванията,

Миа,

гъждовете,

колажите,

поетичните фрагменти.

И една жена,
която продължава да върви,
защото е жива.

